

Брой 16

февруари, 2010 година

**Издава
клуб „Журналистика“
при Общински детски
център за култура и
изкуство – Русе**

Вестникът се разпространява безплатно

Посетете сайта на клуба
<http://ekip101.com>

Моят град – красив спомен завинаги

Русе – древен град с вечна младост, съхранил в себе си старите спомени от великите царе в миналото. Градът, в който съм се родила и живея и до днес. Градът, чиито брегове се мият от Дунав – вечната река...

Моят град – спомен завинаги. Историята е оставила след себе си златна нишка от събития, случили се в нашия град – тънка, но здрава нишка. Старите албуми са запазили спомени от величието на нашия град, а русенци и до днес си спомнят духа на своите предци, живели тук. Русе – блян, достижим само за този, който оцени колко красота има във всичко това, което се намира тук. Но не фи-

зическата, а истинската – тази, която е невидима за очите, но можем да усетим със сърцето си. Всеки, който е изпитал тази радост, може да се нарече русенец, защото той се е почувствал горд от всичко, което миналото нашепва от страниците на историята си.

Чак сега се замислям за многовековното съществуване на този град, за величествените му имена и събитията, които за първи път са се случили тук. Та това не е толкова малко, колкото изглежда, защото разгръщайки страниците на миналото, всеки може да види колко богати хора са русенци с всичко това, което имат.

Не, те не са заможни със земи или пари, а с това, което са направили, за да запазят града си такъв, какъвто е – един незабравим спомен, огрял от неугасим, свещен пламък...

Ето защо, всеки един от нас трябва да се гордее с това, че е русенец и да запази част от своето сърце за този град, да подари своите красиви думи за Русе на децата и внуците си и най-вече – да докаже на всички, че нашият град е спомен завинаги!

**Весела ХРИСТОВА,
СОУ „Христо Ботев“ – Русе**

**Детската вокална
група „Слънце“
навърши 15 години.
Честито!**

> на стр. 4

На 1 март 2010 г. от 18,30 ч. в Доходното здание ДВГ „Слънце“ с диригент **Наталия Константинова** към ОБДЦКИ ще отбележи своята 15-годишнина. Водещи на концерта ще бъдат актрисата **Ралица Константинова** и солистът от групата **Иван Радулов**.

101 щастливци

Ако някъде там живееше Щастieto, какъв цвят ли щяха да бъдат дървените капаци на прозорците му? Слънчево жълто или може би невинно бебешко розово? Насред пастелно зелена поляна, постлана с маргаритки, самичка щеше да се отличава къщичката или щеше да е в редицата на улицата на емоциите със съседки като бурната Любов и несдържания Гняв?

Ако Щастieto бе човек, дали щеше да има почивен ден, дали ежедневно ще е зает с раздаването на усмивки, или ще има и той своята мързелива неделя – почивка за него, но несгоди и сивота за целия останал свят?

Ако Щастieto съществува, едва ли ще е в човешки образ... Красотата му може да бъде описана единствено като перфектна, а перфектни хора няма...

А някога Битълс пееха:
*Happiness is a warm gun
When I hold you in my arms
And I feel my finger on your trigger...*

Зима

Зимата е долетяла
И земята е сковала.
Ето всички, всички
Посърнали тревички
Под снега стоят,
Сгушили се, те мълчат.

А навънка вятърът вилнее
И клоните люлее.
Кой ли иска да я има
Тази люта, страшна зима?

То се знае, малките деца
С бързата шейна,
С бузки алени червени
Весели, засмени.

Яни ПУХЛЕВ,
клуб „Приатели на книгата“ при ОБДЦКИ

Вълшебният свят на музиката

Когато искам да си почина от всички, да се откъсна от заобикалящата ме (вече мога да я нарека) жестока реалност, аз се потапям в света на музиката и оставям любимата мелодия да ме води. Потаям се в тези няколко минути, които правят живота ми красив, карат ме да се усмихвам и вярвам дори и в... невъзможното. През тези минути виждам картини, които в реалността не могат да се видят, и някои от тях никога няма да забравя.

Когато идва краят на песента, ти не искаш тя да свършва. Толкова ти е хубаво, че не искаш повече да се върнеш в реалния свят, където много рядко някой може да те накара да са усмихнеш, както те карат нотите.

Има различни стилове музика. Всеки един човек има предпочитание и всеки един стил си има почитатели. Аз лично не слушам метъл. Струва ми се много тежка и груба музика. Но това е мое мнение, всеки със своя вкус. Аз лично предпочитам House, Hip Hop, R&B, понякога BG rap и подобни.

Музиката си има тъжна и весела страна. Някои хора предпочитат тъжните балади – най-често влюбените, самотните или тъжните. Други пък се забавляват максимално, денят си на весела и ритмична музичка... Аз съм моментна, много обичам да се забавлявам, но понякога съм и тъжна, зависи от настроението.

Музиката е нещо безценно, което не може да бъде купено с пари... Тя е един вълшебен свят, който те кара да вярваш дори и в невъзможното! Слушайте я.

Глория ВОЙНОВА

Обратната страна на българските нрави

Нравите на българите са многоцветна палитра. Българите са гостоприемни, толерантни, учтиви, трудолюбиви, талантиливи, издръжливи. Въпреки безбройните кризи намират начин да се преборят с трудностите.

Но не може да се отрече и лошата, обратната страна на нравите. Особено в днешното динамично време се забелязва опростачването и озлобяването на човек срещу човека. Срина се високата култура на българите. Това се вижда още в училищата. Неграмотни и разхайтени ученици готови да се избиват помежду си. Това ни напомня, че българското семейство ако не е още, върви към унищожение. Повечето от хората злобят за нещо, вечно са недоволни. И всеки търси причината в другия, а не вижда себе си.

Още хан Кубрат е съветвал синовете си да бъдат единни като снопа пръчки, за да не може никой да ги прекърши. А те не са се поучили от този съвет, тръгнали са по различни пътища и са загубили силата на българската държава и българския дух. Историята помни как Калоян стигнал пред портите на Солун и е отровен по поръчка на братовчед му. България е паднала под турско робство благодарение на разединение и предателства. Ето, затова казваме, че българинът лесно се подкупва с пари и за пари е

готов да убие баща си...

Какво виждаме в днешно време? Май няма разлика. Да погледнем най-отгоре – парламента. Депутатите като че ли не са там, за да вършат работа в полза на държавата, а са там за свой ин-

татите да спрат да се карат като на пазар. Добре е ако не могат да помогнат на правителството, то да не му пречат да си върши работата, за да може държавата да тръгне напред.

Успяхме да се изложим и пред Европа със случая Румяна Желева. Именно с лошата страна на българските нрави за пореден път се „представихме“ пред света. Но има и още по-тежки случаи. Безброй мафиоти се избиха посред бял ден, а други бяха отвлечени срещу огромни суми и още, и още безчинства вилнеят в държавата.

Тези нрави съществуват още от преди 1300 години. Но жалкото е, че няма кой да се справи с това. Народът е обезверен. А там където няма вяра, се виждат отрицателните резултати.

Велизар АНГЕЛОВ

Изборът на Далми

терес. Разните партии се цепят, създават се нови, карат се, все някой друг е виновен. И като ги слушаш отстрани, все едно е цирково представление. Въпреки кризата се навъдиха още много новобогаташи. Заедно с подкрепящите ги политици заграбиха цялата държава и си натъпкаха гущите. А народът – изнемогва в бедност. Крайно време е депу-

До 101 и обратно

Гимназистите ни бягат в чужбина

Българските тийнейджъри и родителите им все по-често обръщат поглед към чужбина, когато става въпрос за средно образование. През 2009 г. ръстът на заминаващите да учат в чужбина деца е 60%, сочи проучване на консултантската агенция „Дарби“ (ESHSА.com), направено във връзка с изложението „Отворени врати за образование в чужбина 2010“, проведено в София и Варна.

Родителите изпращат децата си предимно в училища в Англия, Италия, Швейцария, Ирландия и САЩ. Резултатите показват най-голям интерес към средните училища в Англия. Средният ръст на прием на български ученици там през изминалата година е 15-20%.

Статистиката показва, че в чужбина заминават да учат предимно деца от столицата. Съотношението им с учениците от населените места извън София е 4:1.

Тремълчани разговори с Оскар Уайлд

V
ЧАС

Трудно е да говориш за изкуство, без да затынеш в клишета. Темата е много експлоатирана, а и както вече казах, е на мода, така че и в това отношение представите на един британски джентълмен от викторианската епоха са напълно актуални.

За тази, неприлична за всеки, форма на човешкото изразяване са изказани какви ли не мнения и теории, но всъщност, подобно на любовта и вярата, в изкуството няма правила, величини, определения и общовалидни истини. И все пак ако има изказване за това чудо на човешката природа, което да изумява с простотата и правдоподобността си, то това са именно тези Уайлдови думи. Не само че е абсолютно безполезно, то често е и вредно, и то най-вече за тези, които го създават. Но това прозрение като че ли е далеч отвъд възможностите на много творци, тъй като някои от тях упорито се опитват да угажат на обществените вкусове и нагласи, завладени от илюзията, че така са „полезни“.

Правилото, че всичко, което правим, правим за публиката, е нещото, което всеки път, щом бъде произнесено под пищния купол на любими ми театър, скорострелно кастрира всяко желание у мен да сътворя каквото и да било. „Чистото изкуство“, по което се увеличавам аз и на което е бил по-

следовател и самият Уайлд, е безнадеждно самолюбиво, то се ражда заради самото себе си и обслужва единствено себе си.

„Чисто“ или „мръсно“, изкуството никога не води до нищо добро. В случай, че е съобразено с тенденциите и очакванията на обществото, то обикновено се оказва нещо доста пошло и посредствено, тъй като предвид проядената от пороци човешка природа, обичайните възмущения на масата са свързани с ядене, пиене и някои сходни на тях процеси. Изобщо не съм склонна да приема, че едно угодничество, каквото са творбите, родили се, за да задоволят суетата на създателите си, могат да се нарекат полезни, стойностни, дълбоки, свещени и т.н.

Факт е, че публиката обикновено изпада във възторжен пристъп на смях, когато Куцар от „Албена“ се разпсува, когато една от героините във „Фламбе“ разказва за нищожните сексуални способности на съпруга

„Изкуството е свършено безполезно.“

Оскар Уайлд

си. Да не говорим за това какво се случва в залата, ако постановката изисква някой от актьорите да разкрие по-специфична част от тялото си или, не дай Боже, да се оригне. През залата минава най-силната вълна на екзалтация. Театърът е активизирал само потребността на човека да разпознае собственото си битово поведение на сцената. Можем ли при тези условия да наречем изкуството полезно, след като аудиторията, за която е създадено, усвоява толкова нищожна част от замисъла на творбата?

В случай пък, че авторът е сполучил с малко по-ерудирани публика, то творенията му непременно биват подложени на безплодна дисекция, която често е в пълен противовес с емоциите и идеите, които са вложени в тях. Появява се една форма на оценяване, принижаване и изкривяване на изкуството, която е по-страшна дори и от любовта на всички ни критика. А за нея самият Уайлд казва: „За критиката дадена книга е само повод да създаде свое собствено произведение, което въобще не е задължително да има нещо общо с обсъжданата книга“. Ако изкуството е свършено безполезно, то можете да си представите колко полезна е критиката върху него...

Също толкова „здравословен“ вид из-

куство е и това, което е плод на спонтанна и чиста инвенция и не се интересува от нагласи, настроения, художествени средства и модни тенденции. То се пръква абсолютно безпричинно, сякаш от нищото и също както се е пръкнало, си отива, тъй като целокупната общественост обикновено не го удостоява с внимание. Такова творчество не може да бъде разбрано, нито анализирано. То не носи дивиденди за създателя си, а напротив – канализира прилив на емоции и енергия, които биха могли да се употребят за нещо къде по-стойностно, като игра на шах например, чоплене на семки, одумване на комшиите и други дребни удоволствия, които изпълват съществуването ни със смисъл.

Единственото съвършенство, което понася изкуството, е това на собствената си безполезност. Иначе то презира перфектните неща и ги избягва, обича недъзите и се възнува от слабостите. Именно това го прави съвършено безполезно.

Така или иначе то се превръща в неустойчив начин на споделяне за много от нас, обречен на неразбиране, но често е единственият, който може да придаде форма на копнежите и вярванията ни.

Кристина НИКОВА

101 години по-късно

Моето училище в бъдещето

Училището е мястото, където се образуваме, опознаваме и забавляваме. Всеки го знае. Прекарвайки там значителна част от времето си в продължение на 12 години, започваме да го възприемаме като наш „втори дом“. В последно време обаче училището не е главна дестинация на учениците при излизането им от вкъщи. Всеки предпочита да отиде на кафе или на кино, или дори да стои пред компютъра вкъщи, което показва колко значително намалява желанието и интереса на децата към т.нар. даскало.

Много деца в България в момента не ходят на училище било то заради финансите на семейството, било заради тенденциите на самото дете. Ако се замислим, децата от най-бедните слоеве на обществото не ходят на училище поради липса на възможност, а най-заможните също не ходят на училище, защото преминават на частно индивидуално обучение. Май само средната класа остана в образователния храм, наречен училище... Но колко още ще продължи и това?

Според мен училище в бъдещето няма да има. Образованието може да се провежда по дистанционната система, ще е необходимо само всеки да има компютър – а това се превърна

в задължителна придобивка ако не за всеки човек, то със сигурност за всяко семейство през последните 5 години. Всички дейности извършвани в училището спокойно могат да бъдат заменени от различните компютърни функции, програми и сайтове. Щом отсега учителите ни съветват да си търсим материали из глобалното село – Интернет, или да си правим домашните като презентации на PowerPoint, предполагам, че за да продължават училищата да работят, ще трябва да се осигури персонален компютър за всеки един ученик. Което си е голям финансов проблем за просветното министерство в тези времена на световна икономическа криза.

Затова съм убедена, че предположенията ми звучат съвсем реално, а не като от някой роман на Тери Пратчет... и това ще се осъществи в бъдеще, и то в период от не повече от 10 години. Относно по-далечно бъдеще не искам дори да си представям. Защото се съмнявам, че въображението ми е развито до такава степен.

Вероника АТАНАСОВА

Къде е спортният ни дух?

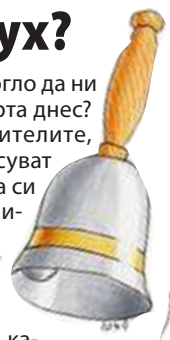
В днешно време има толкова много неща, които хората да харесват – музикални групи, филми, „Здрач“ и т.н. Но ежедневието ни става все по-забързано и това изморява психиката ни. Чувствата избледняват и така си отива и спортната тръпка. Учениците предпочитат да си стоят у тях или да излязат – най-често – с неопределена посока, отколкото да поиграят на игрището или да отидат на някой мач, например. Това ни е някак безразлично. Егоисти сме и посещаваме такава събитие, само ако участват близки приятели и познати.

Наскоро имаше волейболен турнир между русенските училища и аз отидох да гледам някои от мачовете, защото наистина харесвам волейбола, а и за да скандирам за отбора на моето училище. Впрочем, от клас бяха казали да отидем вместо за трети час физическо и аз забелязах как повечето ми приятели бяха там... само по задължение. От страх, че ще им пишат отсъствия и нищо повече! Как в такъв случай да я има живинката, адреналина от спорта, дори само при гледане на мача. А зрителите трябва да са с приповдигнато настроение, да съпреживяват победата или загубата заедно със спортистите, да ги подкрепят и да знаят, че тази тяхна отдаденост има голямо значение за развитието на играта.

А какво би могло да ни „запали“ по спорта днес? Кой? Нито родителите, които се интересуват само от работата си и оценките ни, нито приятелите ни, защото биха предпочели по-скоро да отидем на кафе, отколкото на мач. Всъщност може и да имат право – уютният бар изглежда много по-добре, отколкото грозните престарели студени спортни зали. А телевизията – нещото, с което се занимаваме най-много, може би след компютъра – тя също не ни предлага нищо свързано с ученическите първенства. Не излъчва мачове, а само понякога пуска някоя малка новина и това е. Няма как да ни се помогне да усетим преживяването и да се привържем към по-здравословния начин на живот, след като не дават нищо по тв програмите.

Хубаво е да ходим на спортни срещи, защото те ни зареждат с енергия и много емоции. Дори и само да наблюдаваме, самите ние участваме в мача духом и се надяваме за успеха на любимия си отбор. Не оставяйте еднаквото ежедневието да ви завладее, а търсете тръпката в живота. Спортувайте, за да сте здрави, щастливи и усмихнати!

Марина ИВАНОВА

101 изцепки

Насладете се на част от милионите учителски бисери:

- Наоколо беше тихо, като че всички бяха измрели... Каква красота!
- В стаята гръмко тиктакеше слънчевият часовник.
- Неговите очи с нежност се гледаха едно друго.
- Стихотворението е написано в рима, което нерядко се наблюдава при поетите.
- Генерал Вазов бил истински мъж и спял с обикновените войници.
- Плътността на населението в Австралия е 4 квадратни човека на един метър.
- Първите любовни успехи на Павел били лоши оженил се.
- Изведнъж въстаникът се сепнал, че в джоба си има крем-клийка.
- Тениската на моряка беше разкопчана догоре.
- Поетите на XIX век били леконравни: тях често ги убивали на дуел.
- От него не чу друга ласкава дума, освен глупачка.
- Кълвачът сяда и почва да гризе дървото.

Един от многото дни на любовта...

Отново е месец февруари и отново идва времето на картичките, бонбоните и играчките във формата на сърце! Всеки втори крои планове за романтичната вечер с половинката си или за незабравимия подарък. Дори и самотниците измислят забавни начини да покажат любовта си към приятели или познати. Всички търсят поводи да направят 14 февруари запомнящ се за всеки. Все пак е Свети Валентин!

Но как тази дата ни кара да правим всички тези неща и защо всъщност е всичко това? Нима си нямаме достатъчно празници в календара? И защо пак подминаваме другия, също християнски празник, който е само четири дни преди Деня на любовта?

На 10 февруари Светата православна църква отбелязва деня на Света мъченица Валентина и Свети Харалампий (покровител на пчеларите). Света Валентина става жертва на гоненията срещу християните през 308 година при Максимилиан II. А Свети Харалампий е избран за покровител на пчеларите и затова десети е меденият ден през годината.

Ако трябва да бъде честна, не знаех за нито един от тези празници или поне не ги отбелязвам. Разбира се, много хора ги познават и ги почитат, но лично аз и моите приятели научихме за тях съвсем скоро.

Всички обаче знаем за Свети Валентин и отбелязваме този хубав празник. Както повечето хора по света и около нас. Макар че ако погледнем в официалния католически църковен календар, датата 14 февруари не

се свързва по никакъв начин с... любовта. И никой не може да упреква хората, че празнуват католически

ски празник. Защото празникът на влюбените е просто една романтична легенда. Легенда, която се е запазила стотици години. И до ден-днешен хората с усмивка мислят и се подготвят за този ден. Някои го приемат, други не, а трети просто го подминават. Но никой не може да пренебрегне магията, която той носи. Това е просто един обикновен ден, но той може да се превърне в нещо наистина необикновено. Защото самото чувство да покажеш на някого любовта си е наистина възшебно! Всеки, който познава любовта, знае, че за нейното изразяване не са нужни нито причини, нито специални дни.

Затова един ден в повече, в който можем да покажем това велико чувство на любимите си хора, не е никак излишен. Без значение е откъде идва и кой го празнува, тъй както за любовта няма граници, няма правила! Просто обичайте!

Е, не забравяйте да направите и нещо специално за празника. Много е мило и желано! Честит Свети Валентин или просто един от многото дни на любовта!

Кремена ЦАНЕВА

Една страница за изявите на младите творци от Общински детски център за култура и изкуство-Русе

Първите: Защо пеем вече 15 години в „Слънце“?

Всичко започна в детската градина, когато бяхме на четири години. Една пролетна сутрин, както всеки път, всички деца бяхме насядали в кръг и очаквахме госпожата, която щеше да ни разкаже нова приказка. Този път обаче, тя не дойде сама. Беше заедно с две жени. Едната от тях беше г-жа Наталия Константинова. Тя ни поздрави с усмивка и помоли всеки от нас да изпее песничка. Този момент много ясно изпъкна в съзнанието ни. По-късно „Зеленчуци“, „Молба“ и „Крокодил“ станаха първите ни солови изяви, с които всички ни помнят.

И... оттогава минаха 15 години, изпълнени с усмивки, вълнения, победи и загуби, радостни и тъжни моменти. Но през всичките тези години имаше няколко неща, заради които всеки вторник и събота ние бяхме на репетиции в голямата зала на ул. „Борисова“. Много пъти сме се питали защо продължаваме да пеем. Защо го правим, щом в бъдеще няма да се занимаваме с музика? И отговорът идва сам. Заради тях – всички приятели, с които се запознахме там и с които сме все още неразделни. Заради всички мигове, които сме преживели заедно, били те хубави или лоши. И най-вече – заради спомените, които ще пазим в съзнанието си вечно. Заради всеки концерт и всяко турне, на което виждахме усмивките и сълзите от радост на хората. Заради всички многочасови репетиции, на които бяхме заедно – изморени, но с ясно съзнание, че създаваме нещо красиво, което по-късно ще радва нас и публиката ни.

И не на последно място заради нея! Жената, която ни отгледа като втора майка. Жената, която ни научи не само на нотите, но и на това да бъдем хора. Тя е основната причина, поради която ние продължаваме да се наслаждаваме на нещата, които правим и вършим с желание. Тя направи музиката неразделна част от нас.

Отговорът е ясен: Ние пеем вече 15 години в ДВГ „Слънце“ заради самите себе си, заради всичките приятели, които обичаме и заради нея – г-жа Константинова, на която сме безкрайно благодарни за това, което направи и продължава да прави за нас.

Анита КАЛЧЕВА, Биляна ПЕТРОВА, Йоанна ТОДОРОВА

Музиката представлява много голяма част от моя живот. Всичко е започнало още когато съм била на 9 месеца. Тогава мама ми е купила касетка с детски песнички. Въпреки че все още не съм можела дори да говоря, само след няколко изслушвания на касетата, аз съм започнала да махам с ръце в ритъма и да показвам, че знам точно коя песен чувам.

По-късно съм започнала да си измис-

лям песнички на някакъв мой несъществуващ език.

Така се стигна до онзи ден, когато мама се прибра вкъщи и ми предложи да започна да пея в ДВГ „Слънце“. Аз естествено много се зарадвах и веднага отговорих, че съм съгласна. Докато отивахме към прослушването майка ми ме попита коя песен искам да изпея и каква беше изненадата й, когато отговорих, че ще изпея химна! Когато

стигнахме, почукахме на една врата. Отвори ми една жена с лъчезарна усмивка. Тогава за пръв път видях г-жа Константинова. Покани ни да влезем. В стаята имаше много деца, госпожата попита какво ще изпея, мама с притеснение отговори, че моята любима песен е химнът. Децата започнаха да се смеят, но г-жа Константинова прие напълно сериозно моята патриотична настроеност и ме изслуша с търпение.

След това не си спомням много от първата ми година в „Слънце“. Но много ясно са се запечатали в съзнанието ми концертите, те бяха свързани с много емоции и интересни преживявания.

Майките ни бяха винаги с нас – и на концертите в България, и на турнетата в чужбина. Заедно с тях написахме началните страници на историята на ДВГ „Слънце“. В Румъния, Турция, Франция, Германия не само че видяхме много красиви и забележителни места, но и намерихме много приятели.

И така, с течение на годините, благодарение на голямата предприемчивост, решителност и всеотдайност на нашата ръководителка – г-жа Константинова, дейността ни се разрасна, групата стана по-многобройна, образуваха се няколко възрастови групи, защото идваха все нови и нови деца.

Мисля си, че нищо от това нямаше да е случи, ако г-жа Константинова не ни беше помогнала да обикнем музиката, да я почувстваме със сърцата си и тя да стане част от нашия живот.

Лора ЛАЗАРОВА

Млади изпълнители от „Слънце“ и техният ръководител Наталия Константинова заедно със своя скъп гост, с когото пяха неговите песни – Хайгашот Агасян.

Голяма веселба падна в съботните дни на февруари в сладкарницата „Златните рибки“ по време на организирания от ОбДЦКИ детски утра. Деца от 3 до 8 годинки заедно със своите родители преживяха прекрасни мигове с драматизации на любимите приказки, в състезания, танцови и песенни надпревари по повод на големите празници – Месни и Сирни заговезни, Тодоровден, Баба Марта. В края на всяко шоу бе теглена томбола с вкусна специална награда – торта от домакините. В програмата участваха деца от ДВГ „Слънце“. Водеща бе актрисата Ралица Константинова.

101 аплодисмента

На 2 март от 18,00 ч. в Доходното здание ще се състои празничен концерт, посветен на Трети март – Освобождението на България от османско иго. Участие ще вземат ФТА „Здравец“, ДЮФА „Зорница“, Школата за народно пеене, формация „Мираж“, Детската театрална работилничка, Тамбурашкият оркестър и ДВГ „Слънце“. Организатори на тържествения концерт са Община Русе, отдел „Култура“ и ОбДЦКИ, водещи са актьорите от ДТ „Сава Огнянов“ Ралица Константинова и Любомир Кънев.

101 възможности

Всички формации и състави към ОбДЦКИ продължават да набират желаещи деца. Записването за всички 24 безплатни форми на обучение става в центъра или по телефон – 082/845 734; 845 471; и по електронна поща: obdcki@abv.bg.

101 приказки

Децата от клуб „Приятели на книгата“ неуморно творят и участват в различни национални литературни конкурси. Членове на Клуба са децата от началните класове на русенските училища „Иван Вазов“, „Отец Паисий“ и „Тома Кърджиев“. Клубът е абониран за детското списание „Пчелица“, а децата редовно си кореспондират с редакцията му и участват в обявените конкурси.

Клубът подготви и отпечата второто издание на сборник с най-добрите литературни произведения на учениците от клуба „Вълшебството на думите“.

